

บทที่ 1

บทนำ

ใบหน้าเป็นพื้นผิวที่มีความสลับซับซ้อนมากที่สุดที่มนุษย์ใช้รับรู้ต่อโลกภายนอก โดยหน้าที่แล้วมันเป็นส่วนที่เราใช้หายใจ และใช้เพื่อรับอาหาร เพื่อการดำรงชีวิต ใบหน้ายังถูกเสริมพลังจากสัมผัสของการมองเห็น การได้กลิ่น และการรับรสและช่วยตัดสินใจรับรู้ของมนุษย์ต่อโลกภายนอก และใบหน้าเป็นตัวกำหนดรูปแบบที่กว้างใหญ่ที่สำคัญที่เราเรียกว่าความงาม การรับรู้ของสังคมในส่วนตัวเป็นปัจเจก ดังนั้นใบหน้าจึงเป็นสื่อในการสื่อสารทางหนึ่ง และถ้าใครก็ตามต้องการที่ป้องกันหรือเปลี่ยนแปลงการสื่อสารที่มีมาโดยธรรมชาติของตนแล้วนั้น การใส่หน้ากากนั้นเป็นวิธีหนึ่งที่ถูกนำมาใช้

หน้ากากก็เหมือนใบหน้าของมนุษย์แต่เป็นใบหน้าเทียมที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้แสดงความเป็นตนเอง การใส่หน้ากากทำให้เราสามารถเลือกเป็นในสิ่งที่เราต้องการจะเป็นได้ และทำให้เราเชื่อว่าเราเป็นเช่นนั้นด้วย

การสื่อสารไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่การส่งภาษาผ่านช่องทางสื่อไปยังผู้รับเท่านั้น จากคำกล่าวของ Marshall McLuhan ที่ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการสื่อสารและศิลปะใน *The Mechanical Bride* ไว้ว่า (อ้างใน H. Crosby and George R. Bound ;1968) อะไรก็ตามที่เป็นแง่มุมของการสื่อสารไม่ว่าจะเป็นส่วนของวัฒนธรรมใดก็ตามจะเป็นในระดับต่างๆไป หรือระดับที่ชี้เฉพาะขึ้นเป็นศิลปะล้วนแต่เป็นศิลปะทั้งสิ้น โดยตัวสังคมเองแล้ว แทนที่ตัวสังคมเองจะเป็นตัวกำหนดการสื่อสารกลับกลายเป็นการสื่อสารและศิลปะเองที่เป็นตัวกำหนดสังคม ในทัศนะของ McLuhan แล้วเขามองว่า สื่อกลางก็คือสาร ซึ่งแสดงความหมายว่าตัวสื่อกลางใดๆก็ตามต่างก็มีความหมายที่ตัวมันเองสามารถบ่งบอกสารบางอย่างให้ผู้รับได้ ไม่ว่าจะเป็น โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ เสื้อผ้า หรือว่ารูปภาพ และอื่นๆ สารที่หมายถึงไม่จำเป็นต้องจำกัดความเพียงแค่ความหมายที่สื่อกลางนั้นๆส่งมาด้วยวัจนภาษาเท่านั้น หากรวมไปถึงความหมายที่สามารถเข้าใจได้จากการสัมผัสรู้ ความเข้าใจในตัวสื่อกลางนั้นๆว่าตัวมันเองก่อให้เกิดผลใดๆบ้าง ดังนั้นร่างกายของมนุษย์เราก็จัดเป็นสื่อกลางอย่างหนึ่งเช่นกัน สารที่เกิดจากบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลนั้นอันเกิดจากกรรมพันธุ์ จากสิ่งแวดล้อมและเกิดจากการปรุงแต่งโดยตนเอง การปรุงแต่งตนเองนั้นเป็นความต้องการของมนุษย์ที่ต้องการให้ลักษณะภาพลักษณ์ภายนอกนั้นเป็นไปตามที่ตนเองต้องการและตามที่ตนเชื่อว่าตนเป็นเช่นนั้นรวมไปถึงความต้องการที่จะให้บุคคลภายนอกได้สัมผัสความรู้สึกเหมือนเช่นสิ่งที่ตนหวังด้วยเช่นกัน

Eleni Sampson (1994) กล่าวว่า ภาพลักษณ์ส่วนบุคคลเป็นภาพของบุคคลนั้นๆ ที่ปรากฏไม่มีใครไม่มีภาพลักษณ์ประจำตัวซึ่งไม่ว่าเราจะชอบหรือไม่ก็ทำตามสิ่งที่ผู้อื่นเห็นก็คือสิ่งที่ตัวเราเลือกจะ让他เห็นแต่เราก็ยังมีทางเลือกที่จะตัดสินใจให้ภาพของตัวเราปรากฏหรือพูดเกี่ยวกับตัวเราว่าเราคิดว่าตัวเราเป็นใครและมีจุดยืนอะไรอะไรเราไม่สามารถป้องกันไม่ให้ผู้อื่นตีความหมายจากการมองตัวเราได้ ดังนั้น เราอาจอ้างความประทับใจต่อพวกเขาอย่างที่เราต้องการได้

วิธีการหนึ่งที่ถูกนำมาใช้เสริมสร้าง บุคลิกภายนอกของมนุษย์ก็คือการตกแต่งใบหน้า การตกแต่งใบหน้านั้นมีมานาน จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์พบว่าในสมัยอารยธรรมอียิปต์ ทั้งหญิงและชายต่างถือว่าการแต่งหน้าเป็นเครื่องประดับอย่างหนึ่ง พวกเขาใช้เครื่องสำอางที่มาจากธรรมชาติอย่างผงถ่านสีดำ โคลนแดง สีที่ได้จากพืชผัก ไม่ใช่เพียงแค่หน้าเท่านั้นในสมัยนั้นก็มีการข้อมสัณด้วย ซึ่งวัฒนธรรมการเสริมแต่งร่างกายก็ได้แพร่หลายและมีการตัดแปลงเปลี่ยนแปลงไปตามแต่ละยุคแต่ละสมัยแม้ว่าจะอยู่กันต่างทวีปต่างเผ่าพันธุ์ก็ตามที่แต่ก็เป็นที่น่าประหลาดใจว่ามนุษย์ต่างก็มีวิธีการเสริมสวยให้แก่ตนเอง ต่างแต่เพียงมุมมองในด้านความสวยงามของแต่ละวัฒนธรรมนั้นที่ต่างกันไป สัญลักษณ์ต่างๆที่นำมาใช้สร้างความหมายในแต่ละเผ่าพันธุ์ต่างก็มีรหัสที่เป็นของเฉพาะกลุ่มของตน ความงามในสังคมหนึ่งอาจไม่ใช่ความงามในอีกสังคมหนึ่ง

แต่ในปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้สังคมและวัฒนธรรมของมนุษย์แปรเปลี่ยนไป การถ่ายเท การถ่ายทอด การหลั่งไหลของวัฒนธรรมจากที่หนึ่งมาสู่อีกที่หนึ่ง ไม่ใช่เรื่องยากลำบากอีกต่อไป จึงสามารถถ่ายทอดไปได้อย่างรวดเร็วและเชื่อมโยงต่อกันไปราวกับลูกโซ่ วัฒนธรรมที่มาจากประเทศที่มีอิทธิพลมากก็มักจะเป็นผู้นำและเข้ามามีอิทธิพลต่อประเทศเล็กๆหรือประเทศด้อยพัฒนา วัฒนธรรมบางอย่างที่มีการปฏิบัติและได้รับการยอมรับมาก แพร่หลายไปกว้างขวางก็จะถูกยอมรับให้เป็น วัฒนธรรมสากล เช่น การแต่งกายแบบสากล การฟังเพลงสากล และถ้าในการยอมรับนั้นมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ ลักษณะบ่อยครั้งเราก็เรียกว่าเป็นแฟชั่น สิ่งใดที่คนทั่วไปเคยนิยมในอดีตถ้านำมาใช้ปัจจุบันโดยขาดความนิยมในขณะนั้นก็จะถูกกล่าวว่าเป็นล้าสมัยเป็นต้น

วัฒนธรรมการแต่งหน้าก็เช่นกันที่มีความแพร่หลายไปทั่วโลกและเป็นแฟชั่นที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การแต่งหน้าจึงเป็น สากล อย่างหนึ่ง แต่กลับกลายเป็นการปฏิบัติที่จำกัดเพศ เพราะถูกมองให้เป็นเรื่องความสวยงามเฉพาะเพศหญิง หรือเฉพาะสาขาอาชีพอย่างอาชีพการแสดง ความเหมือนกันในเรื่องประเพณีนิยมแพร่กระจายไปทั่วโลก สไตส์การแต่งหน้าที่เป็นที่ยอมรับ เครื่องสำอางค์ที่เหมือนกันหมดต่างเพียงยี่ห้อและผู้ผลิตทุกคนรู้จักใช้ลิปสติก ใช้แป้งผัดหน้า แต่อย่างไรก็ตามจุดประสงค์ดั้งเดิมก็ยังดำรงอยู่คือ เป็น

เครื่องประดับร่างกายมนุษย์เพื่อความสวยงามและใช้สร้างภาพลักษณ์เพื่อให้บุคคลที่พบเห็นประทับใจและรู้สึกว่าเป็นบุคคลที่มีบุคลิกเช่นไร และหากความเชื่อเช่นนี้ทำให้มนุษย์เรานำการแต่งหน้ามาช่วยสื่อความหมาย ช่วยสร้างความหมายทั้งที่ใช้เป็นการสื่อความหมายโดยตรงและใช้สื่อแบบเป็นสัญลักษณ์ในการแสดงต่าง ๆ ออกเหนือไปจากเครื่องแต่งกายและการแสดงของนักแสดงผู้นั้น ซึ่งบางครั้งผู้ดูต้องมีความเข้าใจในสัญลักษณ์นั้นๆ ก่อนจึงจะเข้าใจในลักษณะนิสัยของตัวละครได้อย่างกรณีของการแสดงงิ้ว การแสดงละครคาบูกิ ที่ใช้ศิลปะของการแต่งหน้าเข้ามามีส่วนสำคัญ เส้น สีที่ใช้ล้วนแต่มีความหมายทั้งสิ้น และจากการใช้สื่อความหมายในละครการแต่งหน้าก็เข้ามามีส่วนประกอบในภาพยนตร์ ทีวี อาจกล่าวได้ว่า สื่อใดก็ตามแต่ที่มีการใช้ร่างกายมนุษย์เพื่อการสื่อความหมายทางการแสดงการแต่งหน้าก็จะเข้าไปมีส่วนเติมเต็มให้การสื่อความหมายนั้นๆ สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

Richard Corson (1970) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการแต่งหน้าในการสื่อความหมายในการแสดงว่า การแต่งหน้าทางการแสดงสามารถบ่งหรือทำลายวิธีการสื่อสารที่สำคัญอย่างยิ่งวิธีหนึ่งของนักแสดงและมันสามารถทำให้เกิดการไขว่เขวหรือหันเหความสนใจของผู้ดูได้อีกด้วย แต่ในอีกด้านหนึ่งการแต่งหน้าก็สามารถฉายแสงส่องให้บุคลิกลักษณะเฉพาะของตัวละครโดดเด่นและเทคนิคพิเศษของการแต่งหน้ายังช่วยเสริมสร้างการแสดงออกให้แก่นักแสดงอีกด้วย โดยช่วย เสริมให้ลักษณะเฉพาะของบุคลิกนั้นชัดขึ้น เด่นขึ้นได้เพราะความสมบูรณ์ในการสื่อความหมายนั้นไม่อาจเกิดขึ้นได้ถ้าไม่มีผู้แสดง แต่อย่างไรก็ตามการแต่งหน้าเป็นผลงานจากจินตนาการที่มีศิลปะในตัวของมันเอง ถึงแม้ว่าผลงานการแสดงของบุคคลผู้นั้นจะดีเลิศเพียงไรก็ตาม การแต่งหน้าที่ไม่ดีและไร้ซึ่งประโยชน์ก็สามารถบั่นทอนศิลปะการแสดงของนักแสดงผู้นั้นได้

และเพราะสาเหตุที่การแต่งหน้าสามารถใช้สื่อความหมายได้การแสดงทั้งภาพยนตร์ ทีวี ละครเวทีต่างๆ จึงจำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงลักษณะที่เป็นปัจจัยต่างๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ประกอบกันขึ้นเป็นลักษณะเฉพาะนั้นๆ ของตัวละครแต่ละตัวมาเป็นสิ่งที่ใช้พิจารณาร่วมกันก่อนที่จะตัดสินใจแต่งหน้าให้กับนักแสดงเพื่อเสริมสร้างความสมจริงและเพื่อให้ผลงานที่ออกมา นั้นใกล้เคียงกับวัตถุประสงค์ของผู้สร้างให้มากที่สุดและการที่ช่างแต่งหน้าเหล่านั้น จะสร้างแรงบันดาลใจสิ่งเหล่านี้ได้หรือเชื่อมโยงความคิดเขาให้ปรากฏในโลกแห่งความจริงได้ Richard Corson (1990) ได้แนะนำว่าพวกเขาควรเชื่อมโยงความคิดสร้างสรรค์ของพวกเขาเข้ากับปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ก่อนที่จะกลั่นออกมาเป็นลักษณะเฉพาะเพื่อนำไปแต่งหน้าให้กับนักแสดงนั้น ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ประกอบด้วย

พันธุศาสตร์ (Genetic)

สภาพแวดล้อม (Environment)

สุขภาพ (Health)

ความผิดปกติทางโฉมหน้า (Disfigurements)

สมัยนิยม (Fashion)

อายุ (Age)

บุคลิกภาพเฉพาะตัว (Personality)

จากสิ่งที่กล่าวมาแล้วนี้ทำให้เบื้องหลังการแสดง ภาพใบหน้านักแสดงที่ปรากฏสู่สายตาผู้ชม นั้นได้ผ่านความคิดที่สร้างสรรค์จากบุคคลกลุ่มหนึ่งเช่นกัน ผลงานของพวกเขาจึงเป็นการสังสรรค์โดยมีจุดประสงค์ที่ต้องการให้ผู้ดูได้สัมผัสสิ่งที่พวกเขาต้องการสื่อเช่นกัน

Mary Quant (1996) กล่าวว่า การแต่งหน้ามีอำนาจที่ส่งให้ผู้แต่งอยู่ในอารมณ์ที่ต้องการ มันสามารถทำให้เราเป็นได้มากกว่าที่เราต้องการจะเป็นและใช้การแต่งหน้าในรูปแบบต่างๆแสดงออกในบุคลิกด้านอื่นของเรา

Rumiko Hirose (1996) กล่าวไว้ว่าเราสามารถใช้ในการแต่งหน้าช่วยทำให้เราเปลี่ยนบุคลิกไปตามจินตนาการที่เราต้องการ สิ่งสำคัญของการแต่งหน้าคือการแสดงออกของอารมณ์ที่ต้องการสื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้

ในปัจจุบันงานด้านสื่อมวลชนหลายแขนงไม่ว่าจะเป็น โฆษณา ละครเวที การแสดงต่างๆ เช่น แฟชั่นโชว์ หรือ นิตยสาร ที่การแต่งหน้าเข้าไปมีบทบาทสำคัญที่เป็นตัวช่วยส่งเสริมให้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น แม้แต่ในชีวิตของบุคคลทั่วไป ผู้หญิงก็ใช้การแต่งหน้าเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง ดังนั้นการแต่งหน้าจึงสามารถถือได้ว่าเป็นสื่อกลางชนิดหนึ่งที่ใช้การแพร่หลายที่ถูกใช้เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการเสริมสร้างความรู้สึกร่างกายในของมนุษย์ แต่เราก็สามารถสังเกตได้ว่า การนำวิธีแต่งหน้าไปใช้เพื่อในแต่ละจุดประสงค์นั้นรูปแบบการแต่งหน้ามีความแตกต่างกันออกไป เช่นในกรณีของ Mary Quant และ Rumiko Hirose ซึ่งเป็น Makeup Artist ที่มีชื่อเสียงในอเมริกา และญี่ปุ่น ได้ใช้การแต่งหน้าเป็นสื่อเพื่อสื่อความหมายที่พวกเขาจินตนาการไว้ นอกจากนี้ยังมีรูปแบบการแต่งหน้าที่เฉพาะตัวอย่างเช่น กรณี ละครเวทีไทยสากล ละครกรรมศิลป์ ละครจิว ทุกคนอาจใช้เครื่องสำอางเดียวกันแต่รูปแบบที่การแต่งหน้าที่ปรากฏออกมานั้นแตกต่างกันออกไป จึงเป็นที่น่าสังเกตว่า การแต่งหน้าเหล่านี้ไม่ใช่เพียงเพื่อก่อให้เกิดความสวยงามเพียงด้านเดียว แต่ภายใต้การแต่งหน้าเหล่านี้ผู้แต่งมีความจำเป็นบางอย่างที่ทำให้ต้องแต่งหน้าและในรูปแบบบางอย่างที่

ถูกกำหนดขอบเขตไว้หรือมีการปฏิบัติที่สืบทอดมาที่จำเป็นของปฏิบัติตามกันมาในสื่อแต่ละแขนงต่างๆ ในส่วนหนึ่งและในขณะเดียวกันก็เปิดโอกาสอีกส่วนหนึ่งให้ผู้แต่งหน้าสามารถที่จะสร้างสรรค์เองได้

การแต่งหน้านั้นเป็นศาสตร์อย่างหนึ่ง ซึ่งจำเป็นต้องเรียนรู้พื้นฐานสำคัญต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโครงหน้า, สี, เส้น, วิธีการ เทคนิคของการแต่งแต่ละแบบ การแก้ไขรูปหน้า การใช้อุปกรณ์และเครื่องสำอางต่างๆ รวมถึงความรู้ที่เกี่ยวข้องกับประวัติทางแฟชั่น เพราะแฟชั่นต่างๆ มีความผูกพันวิ่งไปมาทั้งอดีตและปัจจุบัน แต่ในขณะเดียวกันนั้นการแต่งหน้าก็เป็นศิลปะอย่างหนึ่งด้วย ศิลปะของผู้สร้างที่ต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์และ ถ่ายทอดความคิดหรือความรู้สึกนั้นๆ ให้ออกมาปรากฏเป็นภาพที่ตนได้กำหนดไว้ โดยผ่านข้อจำกัดขององค์ประกอบแต่ละส่วนของใบหน้ามนุษย์เราที่ยากจะหาความสมบูรณ์แบบได้ทุกคน

จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจว่า มนุษย์เรานั้นนำศาสตร์ และ ศิลป์ เหล่านี้ไปใช้ในงานอย่างไรบ้าง ในขณะที่ศาสตร์และศิลปะของการแต่งหน้าเหล่านี้มีโอกาสที่จะเปลี่ยนแปลงไปได้อยู่ตลอดเวลาตามความนิยมในแต่ละยุคสมัย สื่อมวลชนประเภทโทรทัศน์ซึ่งจำเป็นต้องนำการแต่งหน้ามาใช้เพื่อเสริมสร้างลักษณะในรายการแต่ละประเภทมีข้อจำกัดที่ควบคุมการแต่งหน้าอย่างไรเพื่อใช้สื่อความหมายและในสิ่งที่เปิดโอกาสให้ผู้แต่งหน้าสามารถสร้างสรรค์ขึ้นเองได้ตามที่พวกเขาต้องการ ในแต่ละประเภทรายการหรือไม่อย่างไร โดยเลือกศึกษาในแง่มุมที่ผู้เป็นช่างแต่งหน้าเหล่านี้สามารถนำแนวความคิดที่ได้รับจากรายการแต่ละประเภทซึ่งเป็นลักษณะนามธรรมมาเปลี่ยนให้แปลงเป็นรูปแบบและวิธีการแต่งหน้าซึ่งสามารถถ่ายทอดออกเป็นลักษณะรูปธรรมโดยวิธีใด

เนื่องจากผู้วิจัยมีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับการแต่งหน้าที่ได้รับการอบรมจากสถาบันการแต่งหน้าในประเทศไทย และสถาบันการแต่งหน้าจากประเทศญี่ปุ่น รวมทั้งประสบการณ์ที่ผ่านจากการหน้าละครเวที ประสบการณ์จากการดูงานในส่วนของงานแต่งหน้าที่สถานีโทรทัศน์ NHK และได้มีโอกาสฝึกงานร่วมกับช่างแต่งหน้าทาง NHK เมื่อครั้งที่ร่วมกับไทยสร้างภาพยนตร์เรื่อง สายน้ำไม่ไหลกลับ รวมถึงประสบการณ์ที่ได้จากการเป็นประกอบอาชีพพิเศษเป็นผู้ให้การอบรมการแต่งหน้า ผู้วิจัยจึงมีความมั่นใจว่า ผู้วิจัยมีความสามารถที่จะศึกษาในประเด็นนี้ได้

ปัญหานำวิจัย

1. การแต่งหน้าในสื่อโทรทัศน์เป็นผลมาจากการควบคุมทางสังคม และความคิดสร้างสรรค์อย่างไร
2. การแต่งหน้าถูกนำมาใช้สร้างบุคลิกภาพให้นักแสดงและผู้ดำเนินรายการโทรทัศน์อย่างไร

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อให้เข้าใจถึงการแต่งหน้าในสื่อโทรทัศน์เป็นผลจากการควบคุมทางด้านสังคม และ อิสระทางความคิดสร้างสรรค์
2. เพื่อวิเคราะห์ให้ทราบถึงการสร้างบุคลิกให้นักแสดงและผู้ดำเนินรายการโทรทัศน์ด้วยการแต่งหน้า

ขอบเขตการวิจัย

1. เลือกศึกษารูปแบบของการแต่งหน้าในสื่อมวลชนสาขาโทรทัศน์ในประเภทรายการข่าว
รายการเกมส์โชว์
ละครโทรทัศน์
รายการเพลง
รายการปิกนิกะบันเทิง
2. การศึกษาครั้งนี้เก็บข้อมูลจากผลงานที่ปรากฏในช่วงเดือนกรกฎาคมปี 2540 ถึงเดือนพฤษภาคม ปี2541

ข้อสันนิษฐานในการวิจัย

1. การแต่งหน้าในรายการโทรทัศน์เพื่อสร้างบุคลิกภาพให้นักแสดงและผู้ดำเนินรายการเป็นบทบาทของการแต่งหน้าในฐานะที่เป็นส่วนขยายความรู้สึกในงานวิทยุโทรทัศน์
2. ช่างแต่งหน้าสร้างภาพนิมิตรโดยใช้รหัสของการแต่งหน้าที่คิดว่าสามารถสื่อบุคลิกภาพในสื่อโทรทัศน์
3. การทำงานของช่างแต่งหน้าเพื่อสร้างบุคลิกภาพให้นักแสดงและผู้ดำเนินรายการในรายการโทรทัศน์ เป็นผลจากการควบคุมทางสังคมและความคิดสร้างสรรค์

นิยามศัพท์เฉพาะ

การสื่อความหมาย	หมายถึง	การใช้รูปแบบลักษณะของการแต่งหน้าที่มีจุดประสงค์ เพื่อนำเสนอความหมาย ภาพที่สร้างจากจินตนาการที่มี ลักษณะเฉพาะตามแต่ความต้องการที่บุคคลผู้นั้น ต้องการให้เป็นไป เช่น การแต่งหน้าแบบคอสเพลค
การแต่งหน้า	หมายถึง	การใช้เครื่องสำอางประเภทสีสรร (color) มาตกแต่งใบหน้าให้ดูงดงาม เน้นความสวยงามเป็นหลัก
การควบคุมทางสังคม	หมายถึง	ส่วนที่มีผลกระทบต่อความคิดส่วนตัวและเป็นปัจจัยที่เข้ามามีอิทธิพลต่อการแต่งหน้าทั้งทางตรงและทางอ้อม เป็นปัจจัยที่ผู้แต่งหน้าไม่ได้ กำหนดขึ้นเองและไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ด้วยตนเอง
ความคิดสร้างสรรค์	หมายถึง	ส่วนที่ผู้แต่งหน้าสามารถใช้ความคิด ความรู้รู้สึกของตนเองเป็นหลักสำคัญที่นำมาตัดสินใจว่าตนต้องการที่จะทำอะไร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อพัฒนาการการแต่งหน้าของรายการโทรทัศน์

การแต่งหน้าในรายการโทรทัศน์เป็นงานหนึ่งในสายสื่อมวลชนที่เป็นส่วนของการเสริมสร้างให้การสื่อสารนั้นมีความน่าสนใจ น่าชื่นชม แต่จากการเก็บข้อมูล การทำงานในส่วนนี้ยังมิได้รับความเอาใจใส่ต่อฝ่ายผู้ผลิตรายการเท่าที่ควร ซึ่งผู้วิจัยสามารถรับรู้ได้เมื่อผู้วิจัยขออนุญาตเข้าไปเก็บข้อมูล ผู้วิจัยมักได้รับการแสดงออกถึงความประหลาดใจจากผู้ผลิตว่าเหตุใดมาศึกษาวิจัยหัวข้อนี้แทนที่จะศึกษา การเขียนบท การกำกับ เป็นต้น จากมุมมองนี้สามารถวิเคราะห์ได้ว่าฝ่ายผู้ผลิตเองมองว่าการแต่งหน้าเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญพอที่จะนำมาทำเป็นหัวข้อวิจัยเพราะไม่น่ามีอะไรให้ศึกษาที่จะเป็นประโยชน์ต่อสายสื่อมวลชน

งานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยจึงคาดหวังให้ผู้ศึกษาได้มีโอกาสศึกษาร่างงานแต่งหน้านั้นสามารถสร้างประโยชน์ต่อรายการโทรทัศน์ได้อย่างไร ภายใต้อิสระการสร้างสรรค์และการควบคุมใดบ้าง ในแง่ของการสื่อความหมายด้านอื่นที่มีใช้ใช้เพียงเพื่อสร้างความสวยงามเพียงด้านเดียว เนื่องจากการแต่งหน้าเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อสารที่ต้องใช้ประสาทสัมผัสทางด้านความรู้สึกในการรับรู้ และการรับรู้เหล่านั้นหากสามารถเข้าใจรหัสที่ผู้สื่อสารต้องการสื่อก็จะช่วยให้ผู้รับสารมีความเข้าใจต่อรายการนั้นมากขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้ชี้แนะถึงรหัสที่พบจากการเก็บข้อมูลในครั้งนี้เพื่อช่วยในการทำความเข้าใจสื่อนี้มากขึ้นและสิ่งเหล่านี้เป็นการเสริมสร้างรายการให้มีความน่าสนใจและมีการนำเสนอที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นได้

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยคาดหวังว่างานวิจัยชิ้นนี้จะสามารถมีส่วนช่วยให้เกิดการพัฒนาต่อการแต่งหน้าในสื่อโทรทัศน์ต่อไป